

ГАМЕЛИЦЪ

20 Апрель (2 Мая) 1897.

ההחלטות לשנה יוכלו לשלם תמחיר גם לשיעוריו
ליום 1 יאנואר 8'ר"כ, בחריש מארש 8'ר"כ.
בחדש יוני 2'ר"כ ובחדש ספטמבר 2'ר"כ,

מאמרים בלתי נדפסים אינם שייכים לבעל-הדבר.
מי אשר לא יקבל גיליון סה"ע במספרו, ויודיע
ואת להרד"ק במשך שבוע בכתב לעז, יסען
נוכל להראות כחבו לפקידו המאמט,

בעד מודעות מכל שורה קצרה באותיות
קטנות 10 קאס; בראש הגליון 30 קאס;
בעד שינוי האדרעססע 25 קאס.

הַיָּמִינִי

מכתב עתי מגיד דיעקב כל דבר הנוגע

ליהודים בפרט ועניני מדינה ומדע בכלל.

(נוכח על ידי אלכסנדר הלוי צעדערבוים והדאקטאָר אהרן יצחק גאָלדענבלום).

HAMELIZ.

יום א' לי ניסן תרנ"ז.

מחיר ברוטאי:	באחול:
לשנה . . . 10 ר"ב	עם השמלות פעמים בשבוע
לחצי שנה . . 5 "	לשנה . . . 12 ר"ב
לרבע שנה . . 2.50 "	לחצי שנה . . 6 "
לחודש . . . 50 קאפ'	לרבע שנה . . 8 "
מסור בגליון . 8 קאפ'	בכל וזו: לשנה 10 "
מסור במול . . 10 ק'	לחצי שנה . . 8 "
	לרבע שנה . . 4 "

סך העורף על ר"ב יוכלו לשלוח בתוי המאטט
בני 2 קאפ', אך לא ידביקום אל הנייר ולא זה
ע"ז זה. —

שנת השלשים ושבע לצאתו לאור.

№ 88

יוצא בפטרבורג מדי יום ביומו .

הן. הן חלקל חיותר גרול של חורר המסור והמסורר הורר ברבריס תנועיס
 בין ארס לחברו, וכמעט אין קץ ארס כישראל שיהיה למשא על הכריות ושאין
 דעת הכריות נוחה ויהיה כעל המסור החרשים, למסורר ההכוננוג של
 דעת המסור על חרס הגאור, למשל, למסורר שכל כל היום "נאוה, נאוה,
 נאוה וכו'" הורר גבר לב-מאן. כמורין אין בלא פורס) וכן חורר נהוג
 בהרבה מסור. חסבה חכנונה והעקירית היא הכריותה אל הקצוות, חגורמה עפ"י
 רוב לעשות חתך. חתך החכם ע"ה חותירור: "אל חתו צירוק חרבה אל
 חתחכם חותיר, אל חרשע חרבה אל חתו חסל". ואסנל חמיון חורר, כי יוש
 צירוק חותיר לעשות, ורשע צמורק, יש חסל—סכל וסכל מוסר, ענו—
 סתגאה ובעל נאוה—ענון. הא כיצד יש קץ ארס אשר אם יראה אנשים נועיס
 ברעם לגנר ענינו אל יקוס חושעיס, לכלי יבשל שעת קלה מלסורו, אלכלי
 ידבר דברי חול בשבא אל מר"ח אלול עד חמרת חות"כ. חורו ח צירוק מרשע
 וכו' וכיוצא בו אמרו חכמינו זיל: "היכי ופסד חסד"י שוש"ת כגון דקא סמנע
 אתהא בנחרא ואמר לאו אורח ארעא לאסתכלוי בה ולאצולה", ויש קץ ארס
 מתחפלל חסיד על אנשים לדרסם באש עקאחידת. פלוגי לא חרקק כמסור
 פלוגות לפ דעתו, ופכ"ה שח שיהא קלה, פלוגי חרס כמות כמ"ע חורר מסור
 אלמונית חור ח"צ. ע"כ מסור לשנאורו ונלכל שבו, ארס כוח הורר רשע
 צמורק, יש חסל שאין קץ לסכלורו, על כל דבר וענין תבא ליור חור
 מתחכם, מחבל חחבלות בעצות ומוסורט עמקיות וסמקעל וסמקעל לחשוב
 מסחבות שחן למעלל חן חסל, בעור חחרור חענין חורר חורר חורר חורר חורר
 ואפשר לחביו ולעשותו על קלה, ויש גם סכל שאין קץ לחכמתו ובהקיר ביר
 מיס"י כן יקיר ויבוע סכל של חכמות העצמות, מהחלות וחוררים, וחורר עלה
 ביר שבור ומשל כפי כסילים, כמו כן יש ענו שאין קץ לנאוה, ענו כוח חסל
 כליל אל כל. אלול שאינם עניוס כמור, וגם שאין ישראל וגדוליו אל זככל
 בענינו עד כי יעיו בנפשו לבווחם ולבסלם כעפרא דארעא, ולחשך, יש בעל
 נאוה שאין קץ לענוותו, הורר יבוס עלך סכנוה ויבוס אותך בלבו, ובכל
 ואת מה גרלה ענוותונו נגדך, הורר מחל על כמור עסק בנחח ונעניסם
 וחסר הארס, ומשום חיים וחסר עיעשה יסמך מוסר פניו ובהנהל קץ חשיצו
 מפיו ברברו אתך. שני החכמים האלה נהגיס כמעט בכל המסות, וכנראה לא
 שמו כל חכמי המסור שברורנו אל הבחינה חורר, ובשכול חל אל ופלא איפא
 כי נפגיש החפיותו ברביתם, ובעלילותיהם, כי יחורו לחם לעשות מעשים
 לדרב דברים הרר המסר.

(סוף יבוא)

רב פלאי

באמצעות:

האמלל (פ. משערינוב). — עד כמה נחזק לשום לב להחזיקו הבאות
ידי' כי ייסדו עזרי המסחר אנדרות עזר, וכל אחד ישתתף בפרושתו למען
האנדרה לעמוד לאחר מחיריה בשעת דחק ולחלץ מן המצר, ונכל להוכיח
מחברד הזה: בין המסחרים הגדולים של העשר פ. — מ—ב נמצא עד
בית מסכ היין של בעיר ההיא, ובן עיר פ. ה' א. — מ—ג את
בית מסכ היין הגו' ת ש ש ש ש ש ו פ א ת וקבל משכורתו עשרים
כסף לחוד, ובת נהל פ. את עסקי בית מסכ היין של העיר פ. השע
ציפות בריצות, באמנה ויבשרו כל המספק בקב חרובות משכנת לשבת,
ורא בתפלו בשנה הקבוצה בפלך משערינוב, בתו מסחר היין ועסק גם
מסחר היין של פ. ויצא פ. מכית מסחר היין שלו ברכוש גדול ויפנה אל
העסק, ועוררו פ. — בידים רבקות, מבע הדבר מאוהב וגם עפי' העדק
של היין צריך פ. להעניק את עזרו, אשר עבר כחוב באמנה תשע
ציפות, למענע משכרת של חצי שנה. למענותי הולכת כיוו להיות את

מענדיל ביר יהודא ליב פאזין

פייגה בת הר"ד משה לייב בערזאוו

מארכים
בחדש ג'סן תרנ"ז

תכן העניינים: עזרת סופרים לרעת הכמה ומוסר, רב סלאי, — בארצנו: האמער, —
בבחינ לארצנו: ברלין, קולטוס, — עלטרומות, — בשורת ספרים חדשים, — סחר הארץ, —
סורעות, —
פרליטון: כלנו סטובין, בוקי בן גילי, —

עזרת סופרים.

לדעת חכמה ומוסר :

(המשך מנו' 84)

זכורני לפני שנים אחדות נקרה נקירתי באחד סבת־חורתי המוסר ומצאתי את הרב והלמריזי ושיבתי ומשגשגתי ביהם מעשה שהיה! מעשה דברבתי הגאון הצרוק שבא באחד פסולות החורף לעזר אחת גדולה בעת השנה הראשונה תולדת הילולתו, כל בני העיר כבר נמו שבתם שבו אור כחה נראת דרך החלון של ספרתו אחד מאחד התבים, ויסר שם רבניו, כנאו אל הספרת מ'אחא את קד'ה, גדולד עני, וישב על ספסלו ורופר עלים והר העץ ובה — יא, יתור, צריק — לא כבר הגיעה השנה כלילה, ואחא ה'ק' ויגע, גם לא עוד מעט ויכבה ומדוע! את ה'ק' לשון ילנו? — ומה אובל עשית אחרת, רבי? ענה הסנדלר — אדם לעטל יולד, וכל זמן שהר דולק צריך לעטלו. באותה שעה דן רבני ק' בעצמו, — כל לעבורת הליוס, כך לעבורת הבורא לא כ"ש... ובכן... ובכן, ואחא! — אז זמן שהר (השנה) דולק צריך לעטלו, כל זמן שהר צריך לעטלו, האם מה עשית הרעיון ומה נסרצו הדברים, — כל זמן שהר דולק צריך לעטלו וכן הלאה, וכל מה שהחפזתי להתבונן אל הרעיון העמוק הזה מן הוסיפו יתר ויתר להתפעל מהתפעלותי על, בצדקם לזה גאון של תונה המיוזר לבדלי חסר עס אנונית כדבות וצואת — לא ידעתי — אז מן הלב או מן השפת לחוץ.

לא אכזה, גם אנכי נאנחת, אבל שמעם אחר לגמרי... בעיני נרמס המשל הזה למשל אחר כיוצא בו. למשל—הארם דומה לחיש, מה תחיש הזה עמל ויגע, עושה אוכל, תופר ושורה ומת אף הארם כך. נגיד, כי בהממשות המגדל נמצא איזה רעיון מסורי, אבל התאמצות—הוא למח? ומה לנו לקחת מסר מסגלר בעודי יש לי מאמר חז"ל יותר בהירים ויותר מדברים, ובי כעורה זו, למשל, מה שאמרתי לי' ברת' דר"ח לה"ח, לא בעי מר מינס פורתא, אמר לה השתא אתו יומי דאריכי וקמיני ונינום פורתא" (עיינבון ס"ה) האם המסר הזה אינו מסון יותר אל המסרה, אבל כבר אמרתי, כי המסרים מסבכים את דברי ברוחיהם על דברי חז"ל ויפה להם שיחה קלה של איזה מסריני מחירת שלמות של חבסי התלמוד.

הבאתי רק למד אחר מלמדיו בעלי המסר, ואמנם בעלי המסר ויציאו לקח לא רק מסגלר כי אם מכל מראי עיניהם מכל החי למינו, מקוץ השמים מפיס האדמה וצפח השדה, גם כותלי בית המדרש ויכחו, ואכן מקיץ חזק ותמיץ מוסר, וכל העולם כלו לא נברא אלא בשביל המוסר. ברעיונות כאלה הווים שונים חכמי המוסר בדורות, בהתבוננות שונות ובהתפלסויות שונות בבחינת קטנות רמזות. הן אמר חכמינו ז"ל אמרו: "אלמלי נהנה הורה היינו למדן צניעות מחתול ונול' מנמלה ב" (שם ב.) אולם הדבר הזה חי' הוא קודם מתן תורה, אבל עכשו שנחתה תורה, למשל, נול' למדוד מכתביו תהלה, כמסורה לי, שלא כל המוחל של החתול, למשל, ימות, וכמסורה לי שגם לא כל המוסר, להבדיל, ימות.